

STEVEN JAMES

EEN TRAVIS
BROCK
THRILLER

HANDELAAR IN
LEUGENS

1

Providence Memorial Hospital, brandwondencentrum
Washington D.C.

Zoë Hughes keek naar de deur. ‘Ligt hij daar?’

Ze kreeg een knikje van haar leidinggevende, een verpleegkundige die al bijna twintig jaar in het brandwondencentrum werkte. Kathleen Capron had alles al gezien. Ze had meer gezien dan goed was voor iemand.

‘Is het waar?’ vroeg Zoë. Ze was nog maar net klaar met haar opleiding en nog steeds niet aan de hele situatie gewend.

‘Wat?’

‘Dat van zijn vrouw.’

Geen van beide vrouwen deed ook maar één stap in de richting van de kamer. Kathleen schoof even met haar voet over de grond. ‘Je bedoelt dat ze nog leefde?’

‘Ja.’

‘Dat wordt gezegd.’

Zoë merkte dat ze slikte.

Kathleen legde geruststellend een hand op Zoë’s arm. ‘Ik weet dat dit je eerste keer is, volg maar gewoon mijn voorbeeld. En kijk hem niet in de ogen terwijl je bezig bent.’

‘Waarom zeg je dat? Schrikt hij dan?’

‘Jij zult schrikken.’

Zoë knikte zwijgend.

Kathleen klopte zachtjes op de kamerdeur van de patiënt, maar wachtte niet op een reactie toen ze zich aankondigde. ‘Meneer Brock? Ik ben het, Kathleen, uw verpleegkundige.’ Er kwam geen antwoord. Ze duwde de deur open. ‘Tijd om uw verband te verwisselen.’

Ze stapte over de drempel, met Zoë in haar kielzog. ‘Vandaag heb ik zuster Hughes bij me. Zij zal mij assisteren.’

Zoë rook zijn wonden al voordat ze de man zelfs nog maar gezien had. De stank van verbrand vlees hing zwaar in de lucht, ondanks de ontsmettingsmiddelen die de schoonmakers in deze kamer hadden gebruikt.

In het dossier van de vijfendertigjarige man had ze gelezen dat de brandwonden meer dan een derde van zijn lichaam besloegen. Ze kropen van zijn linkerbeen omhoog naar zijn romp en verder tot aan de zijkant van zijn gezicht. Hoewel de wonden voornamelijk aan de linkerkant van zijn lichaam zaten, waren ook zijn beide armen verbrand toen hij zijn handen naar het vuur had uitgestoken. Ze wist ook dat een patiënt bij volledige beschadiging, de derdegraadsverbranding – wanneer ook de zenuwen waren aangetast – geen enkele pijn voelde. Maar de brandwonden van deze man hadden zijn zenuwuiteinden niet aangetast. Hij zou het zeker voelen wanneer ze straks het verband, dat zich aan zijn huid had vastgekleefd, zouden verwisselen.

Hij zou alles voelen.

Naar verluidt is het een van de pijnlijkste ervaringen die een mens kan doormaken. Alsof je de huid zelf lostrekt wanneer je het verband probeert te verwisselen. En debridement – het indien nodig schoon-schrapen van de brandwonden om ze schoon en vrij van infectie te houden – was misschien nog wel veel pijnlijker.

‘Hoe gaat het vandaag met u?’ vroeg Kathleen hem, een vraag waarop volgens Zoë onmogelijk een positief antwoord kon komen.

De man zei niets, maar knikte zwakjes. Slechts een van zijn ogen was zichtbaar; het andere ging schuil onder een dikke laag verband.

‘Goed.’ Kathleen raadpleegde zijn patiëntenkaart. ‘We zullen u iets geven om de pijn te verzachten.’

Ditmaal knikte hij niet, maar schudde hij zijn hoofd en fluisterde slechts één bars woordje, dat door de zwelling in zijn keel ongetwijfeld moeilijk te uiten was: ‘Nee.’

‘U zult het nodig hebben.’

Nu klonk zijn antwoord harder, meer vastberaden. ‘Nee.’

‘Maakt u zich maar geen zorgen, de medicatie zorgt ook voor geheugenverlies. Het zal u helpen te vergeten wat u hebt meegemaakt.’

‘Kan niet vergeten.’ Zijn stem kraakte toen hij antwoordde.

‘Meneer Brock. Het is ons protocol om patiënten –’

‘Geen medicijnen.’ Zijn antwoord was staalhard.

Zoë wachtte gespannen af wat Kathleen zou gaan doen. Waarom zou deze man, na alles wat hij had meegemaakt, in vredesnaam pijnstillers weigeren? Misschien ijdele hij. Dat moest het haast wel zijn. Hij kon niet meer helder denken.

Toch moesten ze zo gauw mogelijk een knoop doorhakken. Ze kon zich niet voorstellen hoe het zou zijn om zijn verband te moeten verwisselen wanneer hij geen pijnstillers had gekregen.

Kathleen keek meneer Brock even strak aan en gebaarde toen naar Zoë dat ze haar moest volgen. ‘We zijn zo terug,’ zei ze tegen de man.

Zoë volgde haar naar de gang en liet de deur op een kiertje staan.

‘Hij heeft zijn wensen duidelijk kenbaar gemaakt,’ zei ze zacht tegen Kathleen.

‘In zijn toestand heeft hij geen idee wat hij eigenlijk vraagt.’

‘Hoe weten we dat zo zeker? Ik bedoel, hoe –’

‘Hij is niet bij zijn volle verstand, Zoë. Hij zou die pijnstillers nooit weigeren als hij wist wat hem te wachten stond. We geven hem die Veldexin niet voor niets.’

‘Ja,’ zei Zoë, ‘om de pijn te vergeten, dat weet ik, maar –’

‘Dat is niet de enige reden. Het is ook voor de volgende keer.’

‘De volgende keer?’

‘Als we de patiënten niets zouden geven – en ze zich alles nog zouden kunnen herinneren – is de kans groot dat ze ons de volgende keer wild van zich afslaan wanneer we terugkomen om het verband te verwisselen. Geloof me, ik heb dit allemaal al eens eerder meegemaakt. Het laatste wat je wilt is iemand aan het bed moeten vastbinden, waarna jij het verband van zijn wonden peutert en hij kronkelt en schreeuwt dat je moet stoppen.’

Zoë slikte. ‘Maar wat moeten we dan doen?’

‘We gaan weer naar binnen en we doen ons werk.’

‘Maar –’

‘We hebben geen keuze.’ Kathleen stak een gezaghebbende vinger op. ‘En ga dingen niet in twijfel trekken wanneer we eenmaal bezig zijn. Vergeet niet wie hier de leiding heeft.’

‘Jij.’

‘Ja.’

Toen ze weer in de kamer waren, begon de man te mompelen terwijl ze naar zijn bed liepen. Zijn woorden klonken hees en geforceerd.

‘Raak me niet aan, ik wil eerst met een dokter spreken.’

‘Ik vrees dat we eerst uw verband zullen moeten verwisselen,’ zei Kathleen streng.

Zoë schoof wat dichter naar hem toe en plotseling stak hij zijn hand naar haar uit en greep haar bij haar pols. ‘Een dokter.’

Zijn blik stond vastberaden en de greep om haar pols was veront-rustend krachtig. Ze wilde zich losrukken, maar ze wilde hem ook geen pijn doen. Als ze aan zijn arm trok, zou hij dat ongetwijfeld voelen en daarmee zou ze misschien zelfs zijn wonden kunnen open-trekken.

Uiteindelijk slaakte Kathleen een zucht. ‘Vooruit dan maar.’

Zwijgend keek ik de twee verpleegsters na. Vanwege het verband om mijn linkeroog moest ik mijn hele hoofd opzijdraaien om ze te kun-nen zien. Toen ik mijn nek strekte, veroorzaakten de brandwonden erop felle pijnscheuten die omlaag schoten langs mijn ruggengraat. Ik moest stoppen met kijken en mijn blik naar het plafond richten om de stekende pijn in mijn lijf tot bedaren te brengen. Achter de open deur hoorde ik het aanhoudende gepiep van een monitor in een andere kamer en het onregelmatige geluid van een krakende kar die door de gang werd gerold.

Toen ging de deur dicht en lieten ze mij alleen achter in mijn steriele en grimmige kamer. Een spierwitte graftombe. Terwijl ik op de dokter lag te wachten, leken mijn zintuigen scherper te worden. De verkoolde geur van mijn brandwonden was nog niet verdwenen. Ik vroeg me af hoelang het zou duren voordat het zover was, of dat de geur misschien wel voor altijd in mijn geheugen vast zou blijven zitten.

Waarschijnlijk het laatste.

Voor altijd.

Het deed me weer aan de brand denken. En hoewel ik mijn best deed die te vergeten – ook al lukte dat nooit en leken mijn pogingen altijd alleen maar averechts te werken – herinnerde ik het me alsof ik er nog middenin zat: wakker worden van de geur van rook. Overeind komen en naast me tasten, maar een lege plek aantreffen. Mijn vrouw was er niet. Gladde lakens. Koel onder mijn vingers.

‘Sienna?’

Instinctief had ik op het nachtkastje naar mijn bril gezocht, maar die was op de grond gevallen.

Ik holde naar de deur en voelde aan het hout.

Verstikkende hitte.

Vlammen die onder de deur door kropen.

‘Sienna!’

Geen antwoord vanaf de overloop, alleen maar het krakende gesis van de vuurzee.

Ik wikkelde mijn T-shirt om mijn hand om hem tegen de gloeiend hete deurklink te beschermen en opende de deur precies ver genoeg om te worden aangevallen door een lange sliert gretig likkende vlammen, hongrig naar verse zuurstof.

Ik duwde hem gauw weer dicht om ze buiten te houden.

Nu het vuur mij in de slaapkamer had opgesloten, was de enige uitweg het balkon achter de openslaande deuren.

Ik haastte me ernaartoe en tuurde de nacht in. Het was zeker acht meter vanaf het balkon naar de heuvel onder ons slaapkamerraam, maar daar stond ze, achter de eik in onze voortuin. *Dank, dank, dank.*

Maar waarom heeft ze jou niet gewekt?

Ik probeerde me er niet al te druk over te maken en wierp een blik over mijn schouder. Door de toenemende rook heen zag ik dat het vuur al bezig was om zich een weg naar onze slaapkamer te banen.

Ik tuurde weer naar de tuin en haalde diep adem.

En sprong.

En suisde door de lucht, door de slipstream van de tijd, totdat ik de grond raakte. De afdaling leek op de een of andere manier zowel extreem kort als eindeloos lang te duren en toen ik eindelijk op mijn voeten landde, klapte mijn linkerenkel dubbel.

Ik zakte in elkaar op het grasveld, duwde mezelf onhandig overeind en strompelde naar haar toe. ‘Sienna? Gaat het?’

Maar toen de vrouw zich omdraaide, besepte ik dat het niet mijn vrouw was, maar onze buurvrouw, Claire, die daar in haar pyjama stond toe te kijken. Ze hield een mobiele telefoon tegen haar oor gedrukt en zag er geschrokken en doodsbang uit.

‘Heb je haar gezien?’ vroeg ik, naar adem happend. ‘Is Sienna ook buiten?’

Ze schudde met grote ogen haar hoofd.

Ik draaide me weer om naar het huis. Aan de intensiteit van de vlammen die uit de ramen schoten, kon ik beoordelen welke kamers al in brand stonden en welke nog niet volledig door het vuur verslonden

waren. Hoewel het vuur de kamers op de bovenverdieping al bereikt had, leek het erop dat de oostkant van ons huis nog grotendeels intact was.

Schiet op.

Je moet haar vinden.

Een brandweerwagen racete de straat in en draaide onze oprit op. Zijn sirene vibreerde gillend door de nacht.

‘Zeg ze maar dat ik naar haar op zoek ben gegaan!’ riep ik naar Claire, terwijl ik naar de garage strompelde en me de indeling van ons huis voor de geest probeerde te halen, om te bepalen waar Sienna zou kunnen zijn.

Ga via de garage. Kijk in de keuken. De woonkamer. De kelder, als dat nodig is.

De zijdeur van de garage zat op slot. Uiteraard had ik geen sleutel bij me, dus toetste ik de toegangscode in en de garagedeur ratelde open, tergend langzaam. Rook stroomde naar buiten en cirkelde langs mijn benen.

‘Sienna!’

Het woord stuiterde tegen de muren van de garage, maar er kwam geen antwoord.

Ik ploeterde vooruit, om de auto heen en vocht me een weg door de rook, en schoot de keuken in.

Vurige hitte. Bijtende lucht die het onmogelijk maakte om adem te halen, om na te denken. Ik trok mijn hemd over mijn mond en liet mijn blik door de keuken glijden, op zoek naar een spoor van Sienna tussen de glinsterende, hypnotiserende schil van vlammen.

Niets.

Het brandalarm. Waarom gaat het brandalarm niet af?

Geen tijd om je daar zorgen over te maken. De woonkamer. Nu!

Toen ik de woonkamer binnenstrompelde, vloog de voordeur open. Er verscheen een brandweerman in de deuropening. Hij gebaarde dat ik hem moest volgen, maar ik maakte een wegwijsgebaar en inspecteerde de andere kant van de ruimte en daar, ja, daar, daar, daar, tussen de vlammen ontwaarde ik een vaag silhouet, liggend op de trap, hooguit vijf meter bij mij vandaan.

Terwijl ik op haar afstormde, klauwde een lint van vuur zich om de linkerpijp van mijn joggingbroek, maar ik bleef rennen. Ik voelde de zware hand van de brandweerman op mijn schouder, maar ik wees

naar de trap. Toen hij zijn hoofd schudde, omdat hij er blijkbaar van uitging dat het te laat voor haar was, rukte ik me los en zette weer koers naar de trap.

Ze redt het wel. Ze haalt het. Het komt vast goed.

Ik veegde de vlaag sintels die mijn nek schroeyden weg, bedekte toen zo goed mogelijk met mijn verschroeyde armen mijn gezicht en dook naar de grimmige muur van vlammen die ons scheidde, maar mijn voet bleef aan de rand van het tapijt haken en ik struikelde en viel neer in het epicentrum van de brand. De brandweerman greep me bij mijn enkel en trok me naar achteren.

‘Nee!’ schreeuwde ik. Ik probeerde me los te worstelen, maar ik was te zwak, te versuft, ik hoestte en hapte naar adem.

En toen, terwijl de man mij in een brandweergreep nam, zag ik beweging op de trap, toen ze haar hoofd optilde en een trillende, verschroeyde arm naar ons uitstak. Een vrouw die onherkenbaar verbrand was en nu door de vlammen werd verorberd.

Ze leeft nog! Je kunt haar nog redden! Het is nog niet te laat!

Maar hij droeg me al naar buiten.

Ik probeerde te roepen dat hij moest stoppen, dat hij me naar haar terug moest brengen, maar als er al woorden over mijn lippen kwamen, dan kon zelfs ik ze niet horen. Ik tuimelde in een put van verwarring en doodsangst, terwijl de wereld in een duizelingwekkende, verbijsterende boog om me heen cirkelde.

Iemand legde me op de grond en wierp een dikke deken over me heen om de vlammen op mijn kleren te doven. De brandweerman die me naar buiten had getild, haalde het masker dat hij had gedragen om de rook uit zijn longen te weren van zijn gezicht en knielde naast me neer.

‘Ga terug!’ schreeuwde ik. ‘Je kunt haar nog redden!’

‘Is er nog iemand in het huis?’

‘Alleen zij, alleen Sienna, op de trap. Je moet terug!’

‘Het is te laat, meneer.’

‘Nee. Alsjeblieft.’

‘Het spijt me.’ Het klonk oprecht.

‘Nee!’

Dit kon niet waar zijn. Het kon gewoon niet waar zijn. Mijn liefde voor haar zou haar in leven houden. Dat moest gewoon. Ik moest het doen. Ik moest haar redden.

Ik probeerde overeind te krabbelen, maar ik had geen kracht meer in mijn benen. Waarschijnlijk had de adrenaline tot nu toe mijn pijn verdoezeld, maar nu begon het pijnstillende effect weg te ebben. Ik voelde dat mijn bewustzijn weg begon te zakken. Toen ik achteroverviel, wist ik niet of de brandweerman collega's naar binnen had gestuurd om Sienna te zoeken.

Alle beelden overlaptten elkaar als donkere golven die tegen de kust van mijn bewustzijn beukten – een vloedgolf van onrustige stromingen die over elkaar heen buitelden: de pijn, de rook, de vragen, het beeld van de verbrande arm die zich naar mij uitstreckte, een schaduw van onnoemelijk verdriet dat zich al aan mij opdrong. Ik probeerde helder na te denken, de dingen te verwerken, me een weg naar een oplossing te beredeneren, maar de dood was de enige conclusie. Daar lag ze, op de trap, in mijn herinnering, in mijn hart, levend te verbranden.

Je was te laat. Je had haar kunnen redden.

Wanhopig bad ik of God op de een of andere manier de tijd zou kunnen terugdraaien en haar weer bij mij terug kon brengen, maar geen enkel wonder bracht Sienna en onze liefde voor elkaar weer tot leven. In plaats daarvan bleef ik achter met de eenvoudige, meedogenloze, bijtende waarheid van mijn immense verlies.

Vlak voordat ik flauwviel, zag ik dat het vuur bezig was het dak van ons huis te verorberen en een triomfantelijke vuist omhoogstak naar de zwarte lucht. En het laatste waaraan ik dacht toen ik mijn bewustzijn verloor, was Sienna en hoe ik gefaald had om haar leven te redden.

Dus nu, hier in het ziekenhuis, wilde ik niet dat de verpleegkundigen mij welke medicatie dan ook zouden geven. De pijn moest een onderdeel van mijn boetedoening zijn, zodat ik aan Sienna zou denken wanneer ze mijn verband verwisselden.

Bovendien kon ik, vanwege mijn baan, niet met een zuiver geweten toestaan dat het medisch personeel me medicijnen gaf die mijn geheugen negatief zouden kunnen beïnvloeden. Ik moest er blindelings op kunnen vertrouwen. Iets vergeten kon fataal zijn voor de mensen die ik diende.

Ik bezat een fotografisch geheugen. En dat was ook exact de reden waarom ik dit werk deed. En daardoor zou de herinnering aan vandaag mijn voortdurende metgezel worden. Mijn voortdurende vijand.

Het duurde een poos voordat ik de arts overtuigd had, maar uiteindelijk ging ze overstag met betrekking tot de medicatie. 'Goed dan,

meneer Brock. Ik zal de verpleegkundigen hun werk laten doen, maar zodra de pijn te intens wordt, laat het hun dan onmiddellijk weten, dan kunnen ze u alsnog iets geven.'

En toen bogen de verpleegkundigen zich, gewapend met schoon verband, over mij heen.

En deden ze waarvoor ze betaald werden.

En toen ze aan de slag gingen, lukte het me verbazingwekkend genoeg, hoewel er wel een piepkleine traan uit mijn rechteroog sijpelde, om het niet één keer uit te schreeuwen. Met op elkaar geklemde kiezen hield ik stand. Ik hield het allemaal binnen. Zelfs toen het schoon-schrapen begon.

In de nasleep van de brand, toen ik herstellende was van een van de huidtransplantaties, had ik een afspraak met een onderzoeker van het Metropolitan Police Department van Washington D.C. en mijn leidinggevende bij het Pentagon, kolonel Oden Clarke.

'Het was brandstichting, meneer Brock,' zei onderzoeker Caruso met een ernstig gezicht. Hij was een zwarte man met een scherpe blik en een gedrongen postuur, die niet veel ouder dan een jaar dertig kon zijn. Een en al zakelijkheid. Altijd met een notitieboekje en een pen in de hand. 'We hebben bewijs gevonden van brandversnellers.'

'Maar wie dan?'

'Dat weten we nog niet.'

Toen nam kolonel Clarke, een echte Schot en een beroepsmilitair die zeker twee keer zo oud was als Caruso, het woord. Op zijn karakteristieke norse en directe toon zei hij tegen me: 'We gaan uit van de hypothese dat het iets met je werk te maken heeft.'

'Niemand weet van het bestaan van mijn werk af.'

'Het lijkt erop dat iemand er toch achter is gekomen.'

2

Maandag 25 april
Zeventien maanden na de brand

Het Pentagon
Arlington, Virginia
6.51 uur

‘Nou?’ vroeg de politieagente van het Pentagon me. ‘Hebt u een getal voor me?’

Ik stond bij de controlepost van de zuidelijke ingang en keek naar de glimlach op haar gezicht. Een wolkeloze, diepblauwe lucht strekte zich wijd en helder boven de hoofdstad uit.

‘Hmm,’ zei ik. ‘Ik wist niet dat dit vandaag op het programma stond.’

‘Dan werkt dat in mijn voordeel.’ Ze werkte hier nog maar relatief kort. Hooguit vier weken en één dag. Ze had donkere, betoverende ogen. Was zelfverzekerd. Slank en met haar 1 meter 80 bijna net zo lang als ik.

‘Eenentwintig voertuigen,’ zei ik.

De Pentagonpolitie maakte deel uit van het *Pentagon Force Protection Agency* van het ministerie van Defensie, kortweg de PFPA. Op het embleem op haar uniform stond de tekst *Semper vigilans*: altijd waakzaam.

Het was een toepasselijk adagium voor ze.

En nu ik er zo over nadacht: misschien moest ik het voortaan zelf ook maar als motto gebruiken.

Om een of andere reden schoot mij nog iets te binnen: ‘Vigilans’ is

het stamwoord van ‘vigilante’. En dat betekent ‘wakker blijven’.

En tevens een mentale geheugensteun: *Altijd wakker blijven, Travis. Wees wakker en waakzaam.*

Vigilante.

Altijd waakzaam.

Na een snelle, ietwat vluchtige doorzoeking, overhandigde ze me mijn laptoptas en personeelspas. ‘Goed dan, het vijfde voertuig vanaf uw auto gezien.’

‘Ford Focus. Nummerbord uit Virginia. BXL-1482.’

‘En het zestiende?’

‘Toyota Prius. Nummerbord uit DC. BH-9405.’

‘Voor hetzelfde geld verzint u dit gewoon ter plekke.’

‘Klopt.’

Er volgde een knikje en weer een glimlach die grensde aan geflirt, maar daar was ik niet helemaal zeker van. Gezien de omvang van de littekens die de helft van mijn gezicht bedekten, was ik eraan gewend geraakt dat mensen me soms net iets te lang aanstaarden – om vervolgens abrupt hun blik af te wenden. Schrik. Ontsteltenis. Soms zag je ze slikken, hun afkeer wegslikken. Maar deze vrouw niet. Nee, zij niet. Vanaf het begin af aan al niet.

Ze droeg een verlovingsring, dus misschien interpreteerde ik het wel helemaal verkeerd. Ik was al nooit erg goed geweest in het oppikken van dergelijke signalen van vrouwen en de dood van Sienna had daar niet echt bij geholpen. Er was sindsdien een hoop veranderd in mijn leven. Ik had me in mijn schulp teruggetrokken, terwijl de eerste vier fases van rouw zich langzaam een weg door mijn ziel hadden geknaagd en rauwe wonden hadden achtergelaten waarvan ik niet zeker wist of ze ooit nog zouden genezen. Eigenlijk wachtte ik nog altijd tot de vijfde fase – acceptatie – haar intrede zou doen.

‘De volgende keer wil ik dat u ook het bouwjaar van de auto’s kent,’ zei de agente.

‘Zo goed ben ik nou ook weer niet.’

Ze schudde opnieuw haar hoofd. ‘Ik heb naar u gekeken, meneer Brock. Aan werkelijk niets was te zien dat u die voertuigen bestudeerde.’

Heel even overwoog ik op te biechten dat ze gelijk had; ik had ze ook niet bestudeerd toen ik erlangs liep, omdat ik afgeleid was geweest, diep in gedachten over de vraag waarom ik vanochtend zo’n

slechte tijd had neergezet voor mijn hardlooptraining van acht kilometer. En nu waren mijn gedachten opnieuw afgedwaald en blijven steken bij dat ene woordje *vigilans* en de implicaties ervan.

‘Nou,’ zei ze toen ik geen antwoord gaf, ‘morgen wil ik dat u uw auto helemaal aan de andere kant van het terrein parkeert. U moet uzelf wel blijven uitdagen, natuurlijk.’

‘Goed plan.’

Het Pentagon kende vijf bovengrondse verdiepingen. En zelfs de mensen die hier werkten wisten vaak niet hoeveel verdiepingen daar nog onder lagen.

Maar ik wel.

Ik kende die ondergrondse verdiepingen maar al te goed.

Het ministerie van Defensie gebruikte door het hele gebouw een aantal willekeurige toegangsmaatregelen, ook wel RAM's genoemd. Kantoren verhuisden vaak, veel kamers hadden alleen maar een deurnummer waarbij niet stond aangegeven wie er in het desbetreffende kantoor werkte, en gangen werden eindeloos vaak verbouwd. Als je niet precies wist waarnaar je op zoek was, zou je het waarschijnlijk nooit vinden. Bovendien hingen er overal camera's, die continu elke gang en lift en elk trappenhuis in de gaten hielden. Iedereen die doelloos leek rond te slenteren, werd staande gehouden en ondervraagd.

Een ander voorbeeld van een RAM waren de scherpe bochten in de gangen onder het gebouw die naar de archieven van het MinDef leidden. De kronkelende gangen waren speciaal ontworpen om potentiële aanvallers ervan te weerhouden er met een noodgang doorheen te rennen. Het waren slechts kleine details, maar juist die gaven vaak de doorslag, probeerde ik me elke werkdag opnieuw voor de geest te houden.

Het Pentagon was in de jaren veertig gebouwd met als doel dat iedere medewerker binnen een kwartier elke hoek van het gebouw zou moeten kunnen bereiken – een ontzagwekkende taak, aangezien er meer dan 27 kilometer aan gangen was. De afgelopen vijftien jaar had ik ontdekt dat het me in een straf tempo in negen minuten lukte, maar daarvoor was ik wel genoodzaakt een stukje af te snijden via de binnenplaats.

Maar eerlijk gezegd hoefde ik helemaal niet zo vaak door het gebouw te lopen. Meestal bracht ik mijn tien tot twaalf uur durende werkdagen door in een klein, afgelegen kantoorje, diep onder de

grond. Eenzaam en alleen, met enkel mijn markeerstiften en archiefdozen als gezelschap. En dat zes dagen per week. Jaar in, jaar uit.

Bij een baan als de mijne lag er altijd wel een stapel werk te wachten en het plannen van vrije tijd was nou niet bepaald een van mijn specialiteiten. De enige hobby's die ik had waren potjes schaak spelen tegen mezelf, persoonlijke records lopen in halve marathons, voor het slapengaan klassieke films kijken op tv en koffiemokken verzamelen uit alle gedenkwaardige plaatsen die ik ooit had bezocht – als je dat tenminste als een hobby kon bestempelen.

En, uiteraard, mijn zoektocht naar de oorzaak van de brand, die me tot nu nog steeds niet veel verder had gebracht. Ik had er al ontelbare uren aan opgeofferd en was in staat om er nog veel meer uren aan op te offeren. Alles voor een antwoord.

Ik gokte zomaar dat dat niet per se als hobby gerekend kon worden. Eerder als een obsessie.

Toen ik de beveiligingscontrole gepasseerd was, stond ik even stil om na te denken.

Als ik verder het gebouw in liep, zou de blokkeringstechnologie alle telefoonsignalen belemmeren, dus dit was misschien wel mijn laatste kans om mijn binnengekomen berichten te checken, want hierna kon dat op zijn vroegst pas weer rond lunchtijd.

Ik wierp een blik op mijn telefoon en zag dat er net twee minuten geleden een melding op mijn scherm was verschenen – een automatisch bericht dat me vertelde dat er een WOB-verzoek, een verzoek in het kader van de Wet Openbaarheid van Bestuur, was binnengekomen en op mij lag te wachten. Ik wist dat er gisteren ook al een stuk of acht verzoeken waren binnengekomen, dus het had er alle schijn van dat vandaag opnieuw een lange werkdag zou worden.

Het ministerie van Justitie ontving 32.000 verzoeken per jaar, met als gevolg dat er jaarlijks meer dan een miljoen aan vrijgegeven documenten de deur uitgingen. Hier in het ministerie van Defensie had ik er absoluut mijn handen vol aan, maar gelukkig waren het er ook weer niet zo veel.

Dankzij mijn geheugen en 4.652 dagen aan ervaring met het werken met MinDef-geheimen, werkte ik een stuk sneller dan mijn tegenhangers bij de NSA. Bij hen bestond de reactietijd op een WOB-verzoek doorgaans uit vijftig dagen, hoewel de complexere verzoeken soms

wel vijfhonderd dagen vereisten. Maar hoe snel ik ook werkte, er lag altijd wel een stapel verzoeken op me te wachten en dit verzoek trok onmiddellijk mijn aandacht.

Het was afkomstig van het ministerie van Binnenlandse Veiligheid. Aangezien de meeste verzoeken die op mijn bureau belandden, afkomstig waren uit de particuliere sector, was dit een beetje ongebruikelijk. Bovendien werd er in het geautomatiseerde bericht geen datum vermeld. Het zou logisch zijn geweest als de datum van vandaag op mijn schermje was verschenen, maar er stond helemaal niks. Misschien was er sprake een storing, of een of andere vergissing. Maar omdat het bericht wel een rood vlaggetje had, leek me dat onwaarschijnlijk.

Mijn nieuwsgierigheid was gewekt. Ik stopte mijn telefoon weer in mijn zak en ging op weg naar mijn kantoor.

Door de jaren heen had ik gemerkt dat de meeste mensen niet direct begrepen op welke manier het Pentagon was ontworpen – dat wil zeggen: hoe de kamernummering werkte. 1E53A, bijvoorbeeld: 1 was de verdieping, E was de ring, 4 was de gang en 53A was de kamer. Hoewel ik het in eerste instantie zelf ook nogal verwarrend had gevonden, was het systeem volkomen logisch en inmiddels voelde navigeren door het gebouw als een tweede natuur – zelfs al was het dan het grootste kantoorgebouw in de wereld, met meer dan 26.000 werknemers.

Vanuit het Pentagon gezien viel het onmiddellijk op dat de ramen geel getint waren. Als je buiten stond, had je dat niet eens in de gaten. Maar als je eenmaal binnen was, raakte je er al gauw aan gewend.

Mits je in een kamer werkte die überhaupt een raam had.

Terwijl ik door de gang naar kamer 1A447A liep, dacht ik terug aan mijn allereerste werkdag. Ik was 22 jaar oud, net klaar met mijn rechtenstudie en kolonel Clarke had me een rondleiding door het gebouw gegeven.

‘De middelste ring is de A-ring,’ had hij gezegd. ‘De E-ring ligt aan de buitenkant en hoe verder je naar buiten gaat, hoe hoger de rang, dus de belangrijkste mensen werken op de E-ring – met de felbegeerde ramen.’

‘Dus, dat de hoogste functionarissen op de E-ring zitten betekent automatisch dat zij ook het mooiste uitzicht hebben?’

Ook zijn kantoor was daar gevestigd.

‘Ja.’

‘En dus zijn zij het kwetsbaarst voor een aanval van buitenaf.’

‘Tja, wat zal ik zeggen?’ zei hij morrend. ‘De overheid, hè?’

Uiteraard bestonden de ramen uit kogelvrij glas. Dat was geen verrassing. Maar het glas was ook speciaal behandeld om talloze andere, niet openbaar gemaakte dreigingen te weerstaan.

Soms moest ik daaraan denken wanneer ik op weg was naar mijn eigen kantoor, drie verdiepingen onder de grond, waar geen ramen waren om doorheen te kijken. Al viel er van buitenaf dan ook weinig te zien. Hooguit een rij computerschermen, pokdalige cementen muren, een verouderd kopieerapparaat en grote stapels overvolle archiefdozen gevuld met dossiers.

En een rommelig bureau met vier koffiemokken uit verschillende nationaal parken waar ik met Sienna had gewandeld, volgepropt met puntige zwarte markeerstiften.

Ja, ik kon ook apps gebruiken om teksten zwart te maken, maar ik gaf de voorkeur aan stiften, deels omdat de meeste documenten die ik moest censureren nog niet gedigitaliseerd waren. Het inscannen ervan zou niet alleen kostbare tijd vergen, maar ook de kans vergroten dat ze gehackt werden, of door de verkeerde mensen bekeken of gedownload konden worden. En die opties kon je maar beter zo veel mogelijk vermijden.

Maar ik gebruikte ook stiften omdat ik, voor zover mogelijk, liever vanaf een uitdraai werkte dan vanaf een computerscherm. Ik was nogal ouderwets, wat dat betreft. Waarschijnlijk omdat ik met echte fysieke afdrucken beter in staat was om op te merken wat er opgemerkt moest worden.

En wat er onleesbaar gemaakt moest worden.

Wanneer de nationale veiligheid op het spel stond, wanneer er mensenlevens op het spel stonden, kon ik gewoon niet het risico lopen dat ik fouten maakte. Geen enkele. Nooit.

Nou ja, nooit meer.

Het was me één keer in mijn hele carrière overkomen dat ik vergeten was bepaalde informatie te censureren en dat had behoorlijk slecht uitgedaakt. Dat was nu zo’n vier jaar geleden, bij een project over het Active Denial System, kortweg ADS – een niet-dodelijk middel om mensenmassa’s te beheersen, bijvoorbeeld bij het uitbreken van rellen. Het was niet iets waar ik graag aan terugdacht. En toch deed ik het. Elke dag. Het hield me waakzaam.

Altijd waakzaam.

Toen ik kamer 1A447A bereikte, haalde ik mijn toegangspasje langs de magneetstrip om mezelf naar binnen te *badgen*. Typisch iets voor het leger om van het woord *badge* een werkwoord te maken, een werkwoord waar ook ik na verloop van tijd aan gewend was geraakt. Ik was eigenlijk een burger – ook wel klerk genoemd – een ambtenaar in dienst van de regering. Ik werkte al sinds mijn afstuderen voor de overheid. Toen ik met mijn werk begon, verkeerde ik nog in de veronderstelling dat ik het overgrote deel van mijn dagen bij de rechtbank zou slijten om zaken te bepleiten, dus dit was niet bepaald het leven dat ik destijds voor ogen had gehad. Aan de andere kant kende ik echter maar weinig mensen wier leven exact volgens plan verlopen was.

In de kamer naast de netvliesscanner zat een politieagent. ‘Goedemorgen, meneer Brock.’

‘Morgen, Tony.’ Hoewel hij nog maar begin dertig was, was hij zijn meeste haar al kwijt en soms plaagde hij me en waarschuwde me dat mijn tijd gekomen was en dat ik elke dag een beetje dichter bij mijn eigen kaalheid kwam. ‘Hoe is het met de jarige?’ vroeg ik hem.

Hij knipperde met zijn ogen. ‘Pardon, meneer?’

‘Je dochter, Jamie.’ Op de verdieping waarop ik werkte waren persoonlijke elektronische apparaten niet toegestaan, dus legde ik mijn mobiele telefoon in het kluisje waar mijn naam op stond. Er was hierbeneden sowieso geen ontvangst, maar ik zou mijn telefoon kunnen gebruiken om foto’s te maken of vast te leggen wat ik aan het doen was, en dat was uiteraard ten strengste verboden en kon zomaar tientallen jaren gevangenisstraf opleveren. ‘Ze is zondag vijf geworden, toch?’

‘Hoe wist u –?’

‘Je hebt het me verteld.’

‘Echt waar?’

‘Afgelopen jaar ergens.’ Ik herinnerde me nog precies de datum, maar dat vertelde ik hem er maar niet bij. Ik haalde mijn schouders op. ‘Maar misschien heb ik het mis.’

‘O. Oké. Eh... Ja, nee, ze hield een prinsessenfeestje voor haar vriendinnetjes. Ze vindt het heerlijk om een mooi prinsesje te zijn.’

‘Wat leuk voor haar.’

‘En huis vol tiara’s. Ze kregen mij zelfs zover dat ik er een opzette. Ik hoop echt dat die foto’s nooit op de sociale media terechtkomen. Hebt u kinderen?’

‘Nee.’ Ik betrapte mezelf erop dat ik naar mijn lege ringvinger keek. ‘Nee, geen kinderen.’

Na de brand hadden de artsen mijn trouwring moeten verwijderen – ze hadden hem losgeknipt, zodat ze mijn vinger konden redden. En nu Sienna er niet meer was, had ik geen reden meer om hem weer om te doen.

Er was die dag zo veel verloren gegaan – niet alleen de vrouw van wie ik hield, maar ook de grote verwachting dat alles alleen nog maar beter kon worden, zou worden. Na zo’n groot verlies kun je gevoelloos raken. Uiteindelijk vind je een manier om vooruit te komen, maar dat betekent niet per se dat je de draad ook weer oppakt. Die gevoelloosheid volgt je op de voet en ligt altijd binnen handbereik. Ze tegt je, nodigt je uit om naar haar ‘fatale omhelzing’ terug te keren – een term die mijn therapeut had gebruikt toen ik nog dacht dat ik misschien wel iets aan therapie kon hebben. Maar het afgelopen jaar had ik er alsnog de brui aan gegeven. ‘Kijk vooruit, niet terug,’ had ze me opgedragen. ‘Focus je op je herstel en de toekomst, niet op de pijn uit het verleden.’

Gemakkelijker gezegd dan gedaan.

Het viel nog niet mee om uit die fatale omhelzing te ontsnappen. Ik zou haast zeggen dat het er soms best geruststellend was, zij het op een donkere, opgesloten manier. Je gaf je over aan het vertrouwde, ook al werd je daar dan met alle hartverscheurende pijn geconfronteerd, omdat je het kende. Vooruitkijken betekende loslaten – en een manier zien te vinden om door het verleden losgelaten te worden. En dat voelde vaak niet eens als een optie.

Maar misschien is pijn juist wel een manier om ons met ons verlies te verbinden, een bewijs van onze grote liefde voor diegenen die we verloren hebben. Een koord naar het verleden dat je beter kunt vasthouden dan vergeten.

Ik dacht weer terug aan de kluwen vijfjarige meisjes met tiara’s en gezichtjes vol slagroom.

Mijn vierjarig huwelijk met Sienna had ons geen kinderen geschonken, iets waar ik soms erg dankbaar voor was en wat ik op andere momenten diep betreurde. Met mijn kennis – ik was me immers haast op intieme wijze bewust van de geheimen die in naam van de nationale veiligheid verhandeld werden – begreep ik heel goed hoe gevaarlijk de wereld eigenlijk was en dat het opvoeden van een kind daarin een

geweldig moeilijke taak zou zijn. Hoe kon je het ooit goed doen? Hoe kon je ze beschermen?

Maar daar gaat het eigenlijk niet om, of wel? Je kunt niet iedereen beschermen. Niet altijd. Uiteindelijk niet. Je kon zelfs Sienna niet beschermen. Niet voor het vuur.

Ik staarde in de netvliesscanner, van mijn stuk gebracht door dit besef. Hij piepte, de liftdeuren schoven open en nadat ik Tony een kort knikje had gegeven, ging ik op weg naar mijn kantoortje op de derde ondergrondse verdieping.

Officieel erkende de regering slechts twee ondergrondse verdiepingen – de tussenvloer en de kelder – maar toen het Pentagon op 9/11 werd aangevallen, reikte de schade verder dan alleen die twee verdiepingen en lekten er berichten naar buiten over een derde ondergrondse verdieping. De afdeling public affairs van het MinDef beperkte de schade meestal door die rapporten in verband te brengen met in diskrediet gebrachte complottheorieën. Er waren immers een paar dingen waar de overheid altijd érg goed in was – en desinformatie in het belang van de nationale veiligheid was daar één van.

* * *

Vijf kilometer verderop

Zorgvuldig plaatste Ilya Vasiliev een prop in de mond van de bewusteloze man die hij in de stoel tegenover zich had vastgebonden. De Rus wilde niet dat zijn gevangene ongewenste geluiden zou maken als hij bijkwam en zou beseffen waar hij was en wat er met hem ging gebeuren.

Ilya had dit al eens eerder gedaan. Hij verstond zijn vak goed.

‘Heeft Brock een fotografisch geheugen?’ vroeg hij aan zijn partner Sergei Sokolov.

‘Laten we zeggen dat het “ongeremd” is,’ antwoordde Sergei. ‘Ik geloof niet dat je ooit zo iemand ontmoet hebt.’

Voor het gesprek van vandaag had Sergei een monteursgarage aan de rand van de stad uitgekozen. De geïsoleerde locatie was ideaal voor wat ze met de man in de stoel van plan waren en de lange rij gereedschappen aan de wand zorgde voor een zekere mate van creativiteit in hun werk.

Sergei was in Moskou geboren, maar opgegroeid bij zijn adoptieouders in de Verenigde Staten. Hij sprak Engels zonder ook maar een spootje van de taal van zijn moederland. Maar bij Ilya verraadde zijn zware Russische accent onmiddellijk zijn afkomst. De tatoeages op Ilya's armen, rug en nek wezen op zijn connectie met de Russische maffia, de *Bratva*, en gaven blijk van zijn twintig jaar aan status bij en loyaliteit aan deze ondergrondse organisatie.

Maar zijn huidige project was eerder een soort freelance klus.

‘En Brock kan ons de informatie geven die we nodig hebben?’ vroeg Ilya.

Sergei knikte. ‘Als iemand dat kan, is hij het wel.’

‘Maar je zei dat hij in het Pentagon werkt. Hoe krijgen we hem dan ooit te pakken?’

‘We hebben iemand binnen zitten.’

‘En die kan ons helpen?’

‘Dat is al gebeurd.’

Hun gevangene opende slaapdronken zijn ogen en keek de garage rond. Zijn blik bleef rusten op de grote verzameling gereedschappen die over de werkbank voor hem uitgespreid lag. Hij slikte zichtbaar en probeerde zich los te rukken en uit de stoel omhoog te komen. Het enige gevolg was dat de knopen in de touwen waarmee ze hem hadden vastgebonden alleen nog maar strakker werden getrokken.

Sergei gaf de man een vriendelijk schouderklopje. ‘Welkom terug, onderzoeker Caruso. Het lijkt erop dat we het een en ander te bespreken hebben over een zekere brand. Zullen we maar meteen van start gaan?’

3

De liftdeuren gingen open en ik liep door de onopvallende, labyrintische gang naar de schemerige, celachtige werkruimte waarin ik het merendeel van mijn dagen sleet.

In de periode na de onthullingen van Snowden, Manning en Assange, had het MinDef besloten dat hoe minder mensen de geheimen van het ministerie kenden, hoe minder mensen er konden worden omgekocht, gehanteerd of getransformeerd tot klokkenluider – of verrader, afhankelijk van de term die jouw voorkeur had. En dus hadden de hoge pieten het aantal redacteurs gehalveerd.

En vervolgens, twee jaar later, opnieuw gehalveerd.

Dat proces bleef maar doorgaan en het aantal collega's dat ik had bleef maar slinken, totdat ik uiteindelijk als enige overbleef om de WOB-verzoeken die verband hielden met de best bewaakte, uiterst geheime projecten van het ministerie af te handelen.

Kolonel Clarke had me destijds verteld dat ze precies de juiste persoon nodig hadden, iemand die grote hoeveelheden gegevens kon evalueren – iemand met een geheugen dat scherp genoeg was om onderliggende patronen op te merken en de verbanden ertussen te zien; de dingen die de meeste mensen over het hoofd zagen.

'We hebben iemand nodig met onderscheidingsvermogen.' Bedachtzaam had hij met zijn vinger in de lucht gewezen. 'Iemand met een oog voor detail, die kan bepalen wat geheim moet blijven en wat veilig en met een gerust hart openbaar gemaakt kan worden, maar ook wanneer dat dan moet gebeuren – als het al ooit gebeuren moet. Ik ben op zoek naar iemand die ik kan vertrouwen. Onvoorwaardelijk.'

En uiteindelijk koos hij mij.

Mijn baan als redacteur bestond uit vier stappen: *Analyseer* de informatie zorgvuldig, *overleg* met anderen waar nodig, *evalueer* of

het verzoek voldoet aan een van de negen uitzonderingen op de Wet Openbaarheid van Bestuur die mij zouden verplichten om bepaalde informatie voor het Amerikaanse volk achter te houden, en ten slotte, *besluit* hoeveel materiaal er gecensureerd moet worden. AOEB.

Simpel gezegd, ik beoordeelde de binnengekomen WOB-verzoeken en besliste wat er vrijgegeven kon worden en wat geheim moest blijven. In mijn rol als redacteur, of ‘censor’, zoals ze mij soms noemden, had ik operationele kennis van een aantal strikt geheime projecten van het ministerie van Defensie, die soms wel tientallen jaren terug in de tijd gingen – projecten waarover zelfs veel van mijn supervisors nooit waren ingelicht.

Ik wist van de tests met biologische wapens die twee van onze bondgenoten zelfs nog zes jaar nadat we het verdrag van 1972 hadden ondertekend dat het gebruik van en de experimenten ermee verbod, waren blijven uitvoeren en die wij in de gaten hadden gehouden.

Ik kon details opdreunen over de ontwikkeling van de recentste strategische initiatieven op het gebied van cyberinbraak en hypersonische wapens, over de geschiedenis van ons onderzoek naar de ontwikkeling van ruimtewapens, over de schema’s van de nieuwste generatie onderwaterdrones, over plannen voor radiologische verspreidingsapparatuur en daarnaast kende ik alle namen van de agenten van drie geheime militaire operaties die niet officieel bestonden.

Als er een MinDef-project was dat beschermd of geheimgehouden moest worden, was de kans groot dat wanneer ik er eenmaal iets over las, ik het me voor de rest van mijn leven zou blijven herinneren.

Met het verzoek van het ministerie van Binnenlandse Veiligheid dat vanmorgen was binnengekomen in mijn gedachten, ging ik achter mijn bureau zitten en logde in op mijn computer. Voordat ik echter met dat specifieke verzoek aan de slag kon, moest ik eerst nog de andere verzoeken die ik sinds zaterdag had ontvangen bekijken. Protocol.

Door de exponentiële vooruitgang op het gebied van kunstmatige intelligentie hadden computers het afgelopen decennium steeds meer banen van overheidsanalisten overgenomen. Maar tot dusver was AI nog altijd niet in staat om te beslissen wanneer een geheim niet langer geheim hoefde te blijven en welke informatie veilig aan het publiek kon worden vrijgegeven met behoud van de nationale veiligheid. Voor deze taken had je gewoon nog mensen nodig.

Onderscheidingsvermogen is moeilijk te leren aan een apparaat. En trouwens, als een computer die geprogrammeerd was om mijn werk te doen gehackt zou worden, zouden de best bewaarde geheimen van het leger in gevaar komen. Dus verruilden kolonel Clarke en zijn team de efficiëntie van een computer voor het oordeel van een mens, hoe gebrekkig en onvolmaakt wij mensen ook waren. Nou ja, ik ook was.

De algemene classificatie van een document stond gelijk aan de hoogste classificatie van elk deel van het document afzonderlijk en die classificatie verscheen in de kop- en voettekst van elke pagina.

Iedereen die werkte met of toegang had tot topgeheime informatie wist wat die initialen betekenden: *NG* voor niet-geclassificeerd, *V* voor vertrouwelijk, *G* voor geheim en *TG* voor topgeheim. Het was niet alleen jouw eigen baan die op het spel stond. Het ging ook om de levens van anderen – soldaten, agenten, informanten. Schendingen konden buitengewoon ernstige schade aan de nationale veiligheid toebrengen en het was niet ongebruikelijk dat op één enkele pagina talloze woorden, zinsdelen of zelfs paragrafen zwart waren gemaakt als ik ermee klaar was. Een lappendeken van de waarheid, minutieus bewerkt voor de publieke consumptie.

Geheimen.

Mijn specialiteit.

Allemaal in dienst van het beschermen van de onschuldigen.

Ik had het altijd niet meer dan logisch gevonden, zelfs toen ik nog rechten studeerde, dat onze regering bepaalde geheimen moest bewaren. Natuurlijk moest ze dat. De enige manier waarop landen konden overleven was door geheimen te bewaren. Want feitelijk beperken geheimen onze vrijheden niet; ze beschermen ze voor onze kinderen. Mensen die meer ‘transparantie’ eisten, vergaten vaak dat zij ook niet zouden willen dat hun eigen leven transparant was. En het was zelfs nog belangrijker dat de overheid haar geheimen bewaarde om de levens van haar burgers te beschermen dan dat die burgers hun geheimen bewaarden om hun reputatie te beschermen.

‘Maar waarom kunnen we elkaar gewoon niet allemaal wat meer vertrouwen, zodat we voortaan weer samen door één deur kunnen?’ zullen sommige mensen nu zeggen.

Omdat mensen, van nature, niet erg goed zijn in samen door één deur gaan. Hoe graag we ook zouden willen dat onze aarde één groot kampvuur was waaromheen we vrolijk liedjes met elkaar

zouden zingen, zo werkt het gewoon niet. Omdat je, midden in de groepsknuffel, altijd van achteren beslopen kunt worden door iemand die met een stiletto je keel wil doorsnijden. En wij mensen zijn allemaal zowel de dansers rond het vuur als de moordenaars met getrokken messen, die loeren in de schaduw. Want zo zit de wereld waarin wij leven nou eenmaal in elkaar. Er was geen woord dat dit beter samenvatte dan *agathokakologisch*: bestaande uit zowel goed als kwaad. De paradox van de menselijke natuur. Het raadsel van onze moraal.

Wij mensen zijn inderdaad agathokakologische wezens... met agathokakologische harten... levend in een agathokakologische wereld die we op zowel goede als slechte manieren hebben gevormd. Die we het ene moment aandraaiden en straktrokken, om die op andere momenten weer te repareren en genezen. We hebben het potentieel in ons om naar het uiterste einde van de slinger te zwaaien. En soms slingeren we zelfs op één dag heen en weer tussen de twee uitersten.

Om het goede tegen het slechte te kunnen beschermen, moeten bepaalde geheimen gewoon wel bewaard blijven. Winston Churchill had ooit de beroemde uitspraak gedaan: 'In oorlogstijd is de waarheid zo kostbaar dat ze altijd moet worden omringd door een lijfwacht van leugens.' Ik beschermde die waarheid op mijn eigen manier, door haar, waar nodig, met het publiek te delen. Anderen, zoals kolonel Clarke, hielden vervolgens toezicht op die noodzakelijke lijfwacht van leugens. Ik liet mijn collega's met rust, zodat ze hun werk konden doen, en deed ondertussen het mijne.

De eerste drie WOB-verzoeken waren gemakkelijk – ze gingen alle drie over topgeheime programma's die DARPA, het instituut van het ministerie van Defensie dat verantwoordelijk was voor de ontwikkeling van militaire technologie, momenteel in bedrijf of ontwikkeling had. Die informatie kon ik nog niet openbaar maken. Sterker nog, het zou waarschijnlijk niet eens verstandig zijn om die bestanden de eerstkomende jaren, zo niet decennia, openbaar te maken. Ik werkte de verzoeken snel af, weigerde ze vanwege de nationale veiligheid en stuurde vervolgens twee andere door naar een redacteur van het ministerie van Justitie, aangezien ze FBI-programma's betroffen en deze verzoeken sowieso naar Justitie gestuurd hadden moeten worden.

Problemen met de interne routing.

Een probleem dat frustrerend vaak voorkwam.

En toen lagen alleen de drie WOB-verzoeken van gisteren nog voor me. Normaal gesproken handelde ik ze af in de volgorde waarin ze waren binnengekomen, maar geen enkel verzoek leek me echt heel dringend en aangezien het verzoek van Binnenlandse Veiligheid met een rood vlaggetje was gemarkeerd, richtte ik mijn aandacht eerst daarop.

Het verzoek ging over een reeks wapenprogramma's met een lange geschiedenis, die teruggaat tot het Manhattanproject in de jaren veertig, dat uiteindelijk had geleid tot de ontwikkeling van de atoombommen die een einde aan de Tweede Wereldoorlog hadden gemaakt. De aanvrager deed onderzoek naar het Y-12 National Security Complex in Tennessee van het ministerie van Energie, de zich ontwikkelende rol hiervan in onze nationale defensiepositie en de relatie met een particuliere defensie-aannemer, genaamd Paraden Defense Systems. Voor zover ik wist, herbergde Y-12 de volledige voorraad verrijkt uranium van de Verenigde Staten en was het een van de best bewaakte militaire complexen ter wereld.

Vreemd genoeg was dit verzoek niet naar het algemene adres van het ministerie van Defensie gestuurd, maar naar mij persoonlijk, wat, hoewel niet abnormaal, toch behoorlijk ongebruikelijk was. Het was immers de bedoeling dat ik onzichtbaar bleef, dat ik mijn werk in het verborgene verrichtte. Voor zover mij bekend, wist zelfs het merendeel van het personeel van Binnenlandse Veiligheid niet eens dat ik degene was aan wie ze dit soort verzoeken moesten richten.

Mijn nieuwsgierigheid werd hierdoor nog groter en ik printte het verzoek gauw uit en dook erin.

In eerste instantie leek het te gaan om een eenvoudig onderzoek, waarbij informatie nodig was die onlangs al was vrijgegeven tijdens de vijftenzeventigste verjaardag van het project en de opening van het Manhattan Project National Park, dat, verspreid over het land, drie unieke locaties had: Oak Ridge, Tennessee; Hanford, Washington; en Los Alamos, New Mexico. Ik had de laatste vijf jaar steeds meer verzoeken over deze locaties gekregen. Maar waarom wendde Binnenlandse Veiligheid zich tot mij voor informatie die haar werknemers zelf ook konden vinden?

Met name de laatste twee paragrafen van het verzoek zetten me aan het denken:

Problemen uit het verleden zijn indicatief voor eventuele toekomstige, dus op basis van de geschiedenis van Y-12 en de projecten waarbij Y-12 betrokken is geweest, zou ik u willen verzoeken om alle informatie met betrekking tot de huidige onderzoeksinitiatieven met Paraden Defense Systems vrij te geven. Als bezorgde burger baren deze partnerschappen mij zorgen. Toon ons land meer transparantie. Diverse projecten rond deze aannemer verdienen het om beter gemonitord te worden. Ook zij mogen niet verborgen blijven, ten koste van de democratie. Stiekem gedoe over en kennis van dit type moeten onmiddellijk worden vrijgegeven.

Laten we niet langer zwijgen! Alstublieft, beantwoord dit verzoek vandaag nog, voordat het te laat is! Nu is de tijd om het Amerikaanse volk de gevolgen van wat er gaande is te laten begrijpen. Dit is de middag om actie te ondernemen – er hangen levens van af!

Dit was vreemd.

Erg vreemd.

Omdat de aard van WOB-verzoeken zo varieerde en betrekking kon hebben op wel duizenden verschillende federale programma's, hadden we geen specifiek formulier voor WOB-verzoeken. Het was gewoon niet haalbaar om met één enkel formulier alle noodzakelijke gronden te dekken. In plaats daarvan konden mensen hun vragen formuleren op de manier die het meest van toepassing leek op de informatie die ze ons vroegen vrij te geven.

En dit verzoek had wel erg veel diepere lagen.

Allereerst het feit dat het aan mij persoonlijk was gericht en door Binnenlandse Veiligheid was doorgestuurd, in plaats van via de gebruikelijke kanalen.

Ten tweede de vermelding van een organisatie uit de particuliere sector, Paraden Defense Systems. Ik herinnerde me nog dat er in de eerste week van februari ook al een WOB-verzoek was binnengekomen waarin Paraden genoemd werd. Het was ingediend door een vertegenwoordiger van een activistische religieuze antikernwapenorganisatie, genaamd het Snoeimessen Collectief. Maar goed, ik wist inmiddels dat WOB-verzoeken van die club nou niet bepaald ongebruikelijk waren, aangezien er om de paar maanden wel weer een op mijn bureau belandde. Het Collectief was onvermoeibaar in het opgraven van informatie die betrekking had op de ontwikkeling en opslag van

kernwapens. Maar wat Paraden met Y-12 te maken had en waarom het hier nu weer ter sprake kwam, was mij een raadsel.

Ten derde, de derde alinea eindigde wel erg dringend. Hij eindigde niet met dezelfde respectvolle toon als de meeste verzoeken die ik binnenkreeg, en dat terwijl hij nota bene van Binnenlandse Veiligheid afkomstig was. Het had meer weg van een waarschuwing – misschien zelfs van een bedreiging. De alinea benadrukte de noodzaak om vandaag, aan het einde van de middag zelfs, nog met een reactie te komen.

Ik bestudeerde het routeringsnummer van het verzoek en toen ontdekte ik, voor het eerst, de datum die erboven stond.

Mijn hart stond plotseling stil.

Heel even dacht ik dat ik het gewoon niet goed gelezen had, maar daar stond het, zwart op wit.

Het had de datum van vandaag moeten zijn, maar dat was niet het geval. Ondanks het feit dat het verzoek pas vanochtend was binnengekomen, was de datum boven het verzoek 19 november, anderhalf jaar geleden.

De datum waarop ik mijn brandwonden had opgelopen.

De datum van de nacht waarin ik Sienna verloren had.

Verbijsterd staarde ik naar het document. Het sloeg nergens op. Waarom zou Binnenlandse Veiligheid aan mij persoonlijk een WOB-verzoek antedateren op die specifieke datum? Dat kon haast geen toeval zijn, toch? Ik bedoel, hoe groot was de kans dat zoiets kon gebeuren?

Heeft het misschien iets met de brand te maken? Kan Paraden of Y-12 op de een of andere manier gelinkt zijn aan met wat er met Sienna is gebeurd?

Ik probeerde me op mijn analyse van het verzoek te concentreren, maar werd in plaats daarvan overspoeld door herinneringen. Mijn handen trilden toen de omvang van mijn verlies opnieuw tot me doordrong.

De fatale omhelzing.

Het koord van verdriet dat mij weer in zijn armen trok.

HOE VER ZOU JIJ GAAN VOOR GERECHTIGHEID?

Travis Brock werkt bij het Amerikaanse ministerie van Defensie en heeft een onfeilbaar fotografisch geheugen. Hij kampt echter met een tragisch verlies: zijn vrouw is omgekomen bij een onverklaarbare brand. Wanneer Brock een jaar later een nieuwe ontdekking doet, besluit hij alles op alles te zetten om de waarheid te vinden – zelfs als hij daarbij het risico loopt zichzelf te verliezen. Al snel raakt hij verwickeld in een gevaarlijk kat-en-muisspel, waarbij een stel huurmoordenaars hem op de hielen zit en een terreuraanslag aanstaande is. In een bloedstollende race tegen de klok bundelt Brock zijn krachten met een voormalig geheim agent. Maar dan blijken zelfs zijn vertrouwelingen het op hem gemunt te hebben.

Lukt het Brock om de strijd tegen terrorisme te winnen en het recht te laten zegevieren?

STEVEN JAMES is een Amerikaanse bestsellerauteur en heeft al meer dan veertig boeken op zijn naam staan. Hij ontving verschillende nationale en internationale prijzen voor zijn werk. In Nederland is hij onder andere bekend van zijn succesvolle serie over FBI-agent Patrick Bowers.

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

NUR 332

9 789029 734691